

Vidím tvou trnovou
korunu.
Neseš ji jako bláz-
novskou čepici.
Neboť člověk musí
být blázen Boží, aby
tak miloval jako ty.
A vidím tvé srdce,
otevřené, s krvácející
ránou.
Probodli tě.
A tak ses sám ote-
vřel
vstříc lidem, vstříc
i mně.
Dáváš mi své srdce,
svou nezměrnou,
bratrskou lásku.
Vidím tvé nebohé
ruce.
Vidím, jak někoho
objímáš.
Jsem to já?

Ukřižovaný
Neumünsterkirche
Würzburg, 14. století
text viz str. 3

EKUMENISMUS A ODDĚLENÉ CÍRKVE NA VÝCHODĚ (JAN PAVEL II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 23.8.1995)

(čtení: Řím 5,1-5)

1. V oblasti současného ekumenického úsilí chceme dnes pohlednout na četná církevní společenství, vzniklá na Západě od doby reformace. Druhý vatikánský koncil připomíná, že tato církevní společenství „otevřeně vyznávají Ježíše Krista jako Boha a Pána a jediného prostředníka mezi Bohem a lidmi k slávě jednoho Boha, Otce i Syna i Ducha svatého“ (*Unitatis redintegratio*, 20). Uznání Kristova božství a vyznání víry v Trojici tvoří jistý základ pro dialog, i když máme na zřeteli, jak připomíná koncil, „nemalé rozdíly od učení katolické církve také o Kristu, vtěleném Božím Slovu, a o jeho vykupitelském díle, a tedy i o tajemství a službě církve a o úkolu Marie v díle spásy“ (*tamtéž*).

Ostatně je možno zaznamenat mezi těmito, již vzpomenutými církevními společenstvími, značné rozdíly, takže „pro rozdílnost původu, nauky a duchovního života (...) je velmi nesnadné je správně popsat“ (*UR*, 19). Dokonce uvnitř jednoho a téhož společenství lze nezdědkou nalézt vzájemně se různící věroučné směry s odlišnostmi, které se dotýkají samé podstaty víry. Nicméně tyto těžkosti činí vytrvalé hledání dialogu ještě nutnějším.

2. Jiným významným prvkem, který nepřestává žít ekumenický dialog, je „láska a úcta k Písmu svatému, ba téměř jeho kult“, který vede naše bratry „ke stálému a pozornému studiu této svaté knihy“ (*UR*, 21). Zde je opravdu každému nabídnuta možnost poznat Krista a přilnout ke Kristu, „zdroji a středu církevního společenství. Proniknutí touhou po spojení s Kristem jsou vedeni k tomu, aby stále více hledali jednotu, a také aby vydávali svědectví o své víře všude mezi pohany“ (*UR*, 20).

Nemůžeme je neobdivovat pro tento jejich duchovní postoj, kte-

rý je mimo jiné počátkem cenných výtěžků v pátrání na poli biblistiky. Přesto současně třeba vědět, že existují vážné rozdíly týkající se pochopení vztahu mezi Písmem svatým, tradicí a autentickým magisteriem církve. Zvláště v magisteriu církve popírají rozhodující autoritu ve vysvětlování smyslu Božího Slova, stejně jako ve vyvozování mravních pouček pro křesťanský život (srv. enc. *Ut unum sint*, 69). Tento rozdílný postoj vzhledem ke Zjevení a pravdám v něm obsaženým nesmí však bránit, spíše podporovat, společné úsilí v ekumenickém dialogu.

3. Křest, který sdílíme s bratřími, představuje „svátostné pouto jednoty mezi všemi, kdo jím byli znovuzrozeni“ (*UR*, 21). Každý pokřtěný je přivtělený ke Kristu ukřižovanému a oslavenému a je znovuzrozen k účasti na božském životě. Avšak víme, že „křest sám o sobě je jenom počátek a vychozí bod“ nového života, zaměřený „k úplnému vyznání víry, k úplnému začlenění do instituce spásy, jak ji chtěl sám Kristus, a konečně k úplnému zapojení do eucharistického společenství“ (*tamtéž*).

V logice křtu se ve skutečnosti nacházejí *svěcení a eucharistie*. Jsou to ony dvě svátosti, které chybějí těm, kteří - právě proto, že jim chybí svátost kněžství - „neuchovali ryzí a úplnou podstatu eucharistického tajemství“ (*UR*, 22), na niž se buduje nové společenství věřících. Je třeba však dodat, že tato společenství po reformaci „při Večeři Páně připomínají jeho smrt a vzkříšení, vyznávají, že se tím značí život ve společenství s Kristem, a očekávají jeho slavný příchod“ (*tamtéž*), což jsou všechno prvky, které je sblížují s katolickou naukou.

Na všech těchto prvcích základní důležitosti je třeba dále pokračovat v teologickém dialogu, povzbuzení významnými kroky, které už byly učiněny správným směrem.

4. V uplynulých letech se uskutečnila četná studijní setkání s odpovědnými představiteli různých církevních společenství po reformaci. Výsledky jsou shrnuty ve významných dokumentech, které otevřely nové perspektivy a zároveň ukázaly nezbytnost hlouběji prozkoumat některé otázky (srv. enc. *Ut unum sint*, 70). Je však třeba si uvědomit, že široká nauková různorodost, která existuje v těchto komunitách, ztěžuje vzhledem k jejich obsahu plné přijetí dosažených výsledků.

Je třeba pokračovat s vytrvalostí a respektem na cestě bratrské konfrontace a opírat se především o modlitbu. „Protože právě hledání plné jednoty vyžaduje konfrontaci víry mezi věřícími, kteří se dovolávají jednoho Pána, je modlitba základem hledání pravdy a jejího přijetí“ (srv. enc. *Ut unum sint*, 70).

5. Cesta, kterou zbývá ujít, je ještě dlouhá. Je třeba pokračovat s vírou a odvahou, bez lehkomyšlnosti a nerozvážnosti. Vzájemné poznání a dosažené naukové shody měly jako pokračování potěšující citový i skutečný růst ve společenství. Ale je třeba nezapomínat na to, že „poslední cíl ekumenického hnutí je ustanovení plné viditelné jednoty všech pokřtěných“ (srv. enc. *Ut unum sint*, 77). Křesťané, povzbuzení již dosaženými výsledky, musejí zdvojnásobit své úsilí.

I přes staré i nové těžkosti, které překážejí ekumenickému procesu, vkládáme pevnou naději „v Kristovu modlitbu za církve, v lásku Otce k nám a v sílu Ducha svatého“ (*UR*, 24), přesvědčení se sv. Pavlem, že „naděje nenechá dojít hanby, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Řím 5,5).

Pro SVĚTLO Jiří Sýkora
Vatikánský rozhlas

Řím, 23. srpna 1995

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Slovo na neděli 23. neděle během roku C

NEZBYTNÁ KALKULACE

Zamyšlení nad úryvkem

Lk 14, 25-33

Žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.

Otevřeš-li své srdce dnešnímu úryvku radostné zvěsti, ocitneš se uprostřed velkých zástupů, které jdou za Ježíšem.

Rozhlédni se kolem. Je to strhující pohled. Ze všech stran se hrnou nepřehledné proudy lidí. Podle lidských měřítek by se mohl Mistr cítit spokojen. Mnoho dnešních vůdců touží po tom, aby za nimi táhly celé davy.

Ale Ježíš nenachází uspokojení v tomto množství. Půjdeš-li za ním jen proto, že tě s sebou strhli ti druzí, neznamená to ještě, že jsi jeho učedníkem. Musíš se připravit na to, že tento zástup nevytrvá ve svém nadšení, až uslyší skutečné Mistrovy požadavky. Ježíšovo srdce touží po těch, kteří jdou za ním, protože **dobře zvážili, co to znamená následovat Krista.**

Mistr se zastavil a otočil k davu. To, co od něho uslyšíš, je úplný opak sugestivních hesel a lákavých slibů, jakých tak často používají velcí tohoto světa: „Chcete-li jít skutečně za mnou, rozvažte si dobře, co chcete

udělat.

Nemůžete jít za mnou, neponeseš-li svůj kříž!“

Ti lidé ovšem vědí velmi dobře, co to znamená nést kříž. Je to znamení potupy, utrpení a smrti. Potkávají tu tam ty odsouzené nešťastníky, kteří vlečou na svých bedrech klády, na nichž za nedlouho ukončí v mukách svůj život. Ten prorok žádá, abychom se zařadili mezi ty nešťastníky! Co to má znamenat?

Zdá se ti, že radostné nadšení, které právě prožíváš, prostředí, ve kterém se nacházíš, tě lehce přeneše přes všechny těžkosti. Chtělo by se ti zvolat s Petrem: *Půjdu za tebou, kamkoliv půjdeš.* Ale Ježíš nejlépe ví, co jej čeká, a co tedy nemine ani jeho věrné učedníky. Proto mluví nekompromisně o kříži. Dává ti tedy čas na rozmyšlenou a přímo tě vyzývá, abys dobře zvážil své rozhodnutí. Obraz ze života, který ti má přiblížit Ježíšův požadavek, ti není neznámý. Stavitel na mizině - to je příklad těch, kteří přecenili své možnosti a své síly a ocitli se na dně. Žili v bláhovém klamu, že stačí udělat jen velkolepé rozhodnutí, a všechno se tím změní. A tak jsou teď na tom huře, než před tím, a těm druhým jsou pro smích. Uvaž dobře tato Ježíšova slova, i když ti takový požadavek může být proti mysli.

Nadešla chvíle dobře zvážít, čeho je tvé srdce schopno.

Nikdo z lidí, žádná z věcí ti nemá být dražší, než On. Spočítej si

důsledně a podle pravdy, co všechno si tvé srdce zvyklo vyhledávat, bez čeho nemůže být, aby si připravilo tu menší tu větší radost. Jsi ochoten cokoliv z toho dát Ježíši na oltář?

Nejnáročnější z jeho požadavků je však opustit **sám sebe**. Na konci každé cesty s křížem je smrt. To umírání na kříži je dlouhé a neúprosné. Tvé srdce má umřít všemu, co není Ježíš. Po slunných dnech přijdou těžkosti. Doba bezútešné prázdnoty tě má vyléčit z lidského spoléhání na citové nadšení. Zklamání a zneuznání tě má zbavit ješitnosti a uspokojení z lidské chvály. Bolest a utrpení ti má připomenout, jak bláhově spoléháš na své síly a schopnosti. Pokušení a úzkosti ti představí tvou křehkost a nedokonalost, neúspěchy a rozčarování mají přetavit tvou sebelásku a sebejistotu. Ten proces může trvat dlouhá, dlouhá léta. Budou to možná nudné nekonečně se opakující dny....

Zkus místo velkých gest začít s poctivými malými krůčky. Při každé i drobné radosti, která tě potká, polož ji do rukou jeho Matky, ať s ní naloží tak, jak se to nejvíce líbí jejímu Synu. Odevzdávej jí všechny všední nepříjemnosti a řekni, že než budeš schopen velkých obětí, ať předává Ježíši aspoň ty malé. Kdykoliv budeš váhat, kdykoliv klopýtnáš, řekni jim znovu: **Miluji vás, zachraňte duše!** Čím častěji to vyslovíš, tím naléhavěji se ti vynoří otázka: Je to pravda, že vás miluji?

Nezůstávám dosud jen u těch slov? Pane, pomoz mé nedůvěře!

Bratr Amadeus

ROZHOVOR S UKŘIŽOVANÝM

Ježíši,

ty se mnou rozmlouváš jako s dobrým přítelem bez mnoha slov.

Tichá slova

jsou často ta nejdůležitější slova.

Vidím tě obnaženého.

Všechno ti vzali, tvůj oděv, tvoji důstojnost.

Nechtěl sis pranic podržet.

Mohl jsi opustit všechno;

jediné co ti zbylo

v tvé opuštěnosti

byl jen Bůh, tvůj Otec.

Vidím tvé hřeby.

Přibili tě

pro tvé poselství,

pro tvou důvěru,

pro tvou bezmeznou lásku.

Vydržel jsi zkoušku hřebů.

Vidím tvou trnovou korunu.

Neseš ji jako bláznovskou čepici.

Neboť člověk musí být blázen

Boží,

aby tak miloval jako ty.

A vidím tvé srdce,

otevřené, s krvácející ranou.

Probodli tě.

A tak ses sám otevřel

vstříc lidem, vstříc i mně.

Dáváš mi své srdce,

svou nezměrnou, bratrskou

lásku.

Vidím tvé nebohé ruce.

Vidím, jak někoho objímáš.

Jsem to já?

Jednou jsi slíbil:

„Až budu povýšen od země,

potáhnu všechny k sobě.“

Ty obdivuhodný člověče!

Ty lidský Bože!

Ty nevyslovitelné Slovo!

Říkáš tolik, i když mlčíš,

říkáš vlastně všechno-

slova, která uslyším,

teprve když se zcela ztiším.

Rozumím ti dobře,

Bratře na kříži,

co bys mi chtěl říci:

Přitahuji tě pevně

na svou hrud',

na své srdce.

U mně jsi v bezpečí

a ukrytý navždy.

Můj Pane a můj Bože,

co ti mám odpovědět?

Přijmi má slova i beze slov.

Před tebou všechna slova

selhávají,

Ty jediné, věčné Slovo

Theo Schmidkonz, TJ

PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ!

Gándhí přirovnal jednou křesťany ke kameni, který dvě tisíciletí leží ve vodě - a když jej rozloíme, je suchý. Je tvrdý a voda do něj nemůže proniknout.

Dr. Silvestr Braito napsal v r. 1930:

Přijď království tvé!

Víme to; dva tisíce let mluví o tobě mocní, dva tisíce let zneužívají tvé svaté nauky pohodlní, neupřímní, ale ne, to není tvé království.

Volíš si chudé duchem, prosté, malé, ty, kteří mají ruce prázdné a srdce tak široce otevřené. Ty jim potom rytířsky stíráš slzy; voláš všechny, kteří pracují a jsou obtíženi svou slabostí. V jejich srdcích svou láskou přebýváš, jejich nitro svým mírem naplňuješ a pojiš je v jedno království své lásky, v království dětí Božích. Ti nesou svět celý ve svém náručí a přinášejí jej k tobě se všemi jeho bolestmi, ranami, vzlyky. Oni jsou praví lékaři světa a jimi, Kriste, chceš zvítězit a vzít si své království mezi námi.

Ne hlomozem, ne blýskotem zlata, ne záplavou tiskařské a písařské černi, ale tvým životem v našich srdcích uzdravíme svět a jeho nesčetné choroby. On uzdravil svět ležící nemocný v hříchu Adamově, on jej stále ještě zvedá. A za své nástroje si volí ty, kteří jsou jeho: Kdo Krista vtiskl do celé své bytosti, kdo se mu přiblížil svým životem, kdo smýšlí, mluví, jedná podobně jako On.

Chceme tvé vítězství, Ježíši, chceme ti přinést svět k nohám. A proto ti nejprve přineseme sebe. Sebe, abys nás přetvořil podle své svaté vůle. Chceme se ti přiblížit, připodobnit se ti, postavit ti tvé království ve tvé duši, aby tě pro nás všichni milovali.

O to budeme usilovat, to je základní a vůdčí myšlenka našeho snažení o duchovní život: *aby přišlo konečně království tvé!*

*

A je rok 1995. Je naše srdce ještě stále tvrdým křemenem, do kterého křesťanství neproniklo přes tolik snah minulých generací?

Je rok 1995 a je to 14 let, co se Evropou šíří nové proudy milostí vytékající z pramenů mateřské lásky - a jsme stále tvrdým křemenem...

Ale co když přeteče kalich trpělivosti a na křemen dopadne kladivo?

-k-

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 10. září 23. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Mdr 9,13-18 Ž: 90(89),3-4.5-6.12-13.14+17 odp.: 1 2. čt.: Flm 9b-10.12-17 Ev.: Lk 14,25-33
Pondělí 11. září ferie	- 1. čt.: Kol 1,24-2,3 Ž: 61,6-7.9 odp.: 8a Ev.: Lk 6,6-11
Úterý 12. září ferie	- 1. čt.: Kol 2,6-15 Ž: 144,1-2.8-9.10-11 odp.: 9a Ev.: Lk 6,12-19
Středa 13. září památka sv. Jana Zlatoústého	- 1. čt.: Kol 3,1-11 Ž: 144,2-3.10-11.12-13ab odp.: 9a Ev.: Lk 6,20-26
Čtvrtek 14. září svátek Povýšení Svatého Kříže	- 1. čt.: Nm 21,4b-9 nebo Flp 2,6-11 Ž: 78(77),1-2.34-35.36-37.38 odp.: srv. 7c Ev.: Jan 3,13-17
Pátek 15. září památka P. Marie Bolestné	- 1. čt.: Žid 5,7-9 Ž: 31(30),2-3a.3b-4.5-6.15-16.20 odp.: 17b Ev.: Jan 19,25-27 nebo Lk 2,33-35
Sobota 16. září památka sv. Ludmily	- 1. čt.: 1 Tim 1,15-17 Ž: 112,1-2.3.4.5a+6-7 odp.: 2 Ev.: Lk 6,43-49

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne 10. 9. 11. 9. 12. 9. 13. 9. 14. 9. 15. 9. 16. 9.

Antifona	1028	1044	1060	1734	1504	1512	1708
Žalm	783	783	786	785	786	783	786

Ranní chvály

Hymnus	1029	1045	1061	1734	1504	1512	1515
Antifony	1030	1046	1062	1076	1504	1513	1516
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1735	1505	1513	1516
Antifona k Zach. kantiku	714	1049	1065	1735	1505	1513	1517
Prosby	1033	1049	1065	1724	1505	1655	1711
Záv. modlitba	714	1050	1065	1500	1506	1514	1517

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	792	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1506	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1506	1115	1130
Záv. modlitba	714	1054	1069	1084	1506	1116	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1736	1507	1514	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1508	1514	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1508	1661	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1737	1510	1514	1135
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1059	1074	1737	1510	1515	715
Prosby	1028	1043	1059	1074	1731	1510	1664	1135
Záv. modlitba	714	714	1060	1075	1500	1506	1514	716

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mariánské oázy

ZÁVĚREM

ZAMYŠLENÍ V MEDŽUGORJE

(Dokončení z minulého čísla)

Nabízí se otázka, proč varující hlas naší Matky nezazníval tak naléhavě i v minulých staletích, kdy člověk také dokázal kupit hřích a urážky Boží na rámě Jeho milosrdenství. Taková otázka zůstane nezodpovězena asi až do konce tohoto věku, ale Láska Boží dává tušit možnou odpověď. Bůh jako autor zákonů příčinných souvislostí je si dobře vědom tajemných vazeb mezi hříchem a tolika zly tohoto světa. Dokud tato zla, obračející se proti člověku, byla pouze jeho trýzní, ale neohrožovala samotnou jeho existenci, snášela Boží láska s trpělivostí sobě vlastní urážky v očekávání návratu hříšníka. Byla to doba, kdy křesťansky orientovanému povědomí věřícího člověka byl znám pojem hříchu i jeho odlišnosti od dobra. V současné době je však nutno apelovat s Mariinou naléhavostí na dar takového rozlišování, jehož moderní člověk si již není ani vědom! Pro-

to nepřekvapuje, že v poslední době dosáhly technické možnosti sebezničení celé civilizace již takové úrovně, že tomuto nebezpečí asi nedokáže lidstvo čelit bez pomoci zásahem Boží moudrosti a všemohoucnosti. Že takové řešení nemusí být pro nás procházkou růžovým sadem, zdá se být více než pravděpodobné.

Na spojitost hříchu a zla, zpětně se obračejícího proti hřešícímu, upozorňuje již Kristus (Mk 2,1-12) a po něm jeho Církev již celá dvě tisíciletí. Proto potřeba zřeknutí se hříchu a vnitřní proměny člověka se stala předmětem všech poselství Matky Boží. Pevného ve víře to již ani neudivuje, co je však nutno si uvědomit a prvořadě vnímat, je především akutní naléhavost potřeby přijmout tato poselství a již dnes nastoupit cestu k usmíření se s Bohem i lidmi, aby Pán po hodině dvanácté nás nenalezl mezi pannami spícími! Hodnota tohoto obrácení se odví-

jí od velikosti naší lásky k Bohu, od vědomí naší věrolomnosti po tolika Jeho darech a od míry naší lítosti nad urážkami Jeho majestátu. Proto by bylo velkou chybou i nedokonalostí našeho rozhodnutí, kdyby náš úmysl obrátit se k lepšímu byl motivován jen snahou vyhnout se očištnému utrpení. Tato zásada není však žádnou novinkou, protože je odedávna zdůrazňovaná v procesu smíření.

Panna Maria završuje v Medžugorje svá setkání s lidskými syny a dcerami příslibem vítězství a krásných časů po těžkostech těchto časů, jejichž vyvrcholení nemusí být v nedohlednu. Všem tomu, co nás tíží, se mohlo lidstvo vyhnout, pokud by si vzalo ponaučení z předchozích dvou světových válek a obrátilo se k Bohu. Podle slov Matky Boží je tento stav již neodvratitelný a záleží již jen na nás, zda přijetím její výzvy k obrácení pokáním a prosbami za mír docílíme jeho zmírnění. Očišťují- ➤

☛ cí proces budoucího času není jen Božím trestem pro nepolepšitelného, ale je především projevem Boží lásky, jíž Bůh chce zachránit lidstvo před vlastním sebezničícím jadernou, ekologickou nebo jinou katastrofou. Bude to bolest pacienta, kterou mu působí lékař ve snaze mu zachránit život, který by jinak končil smrtí, v důsledku nemoci, kterou si tento pacient sám přivodil.

Matka Boží však neustále zdůrazňuje, že je jejím přáním zabránit těžkostem příštích let a že její Syn rád učiní vše, aby naše záchrana byla co nejméně bolestná, ale že Mu není možno tak učinit bez naší účinné spoluúčasti, jíž je změna života a intenzivní modlitby za mír. Přijmout tuto výzvu není jen věcí naší záchrany, ale zejména naší spoluzodpovědnosti za záchranu celého lidstva, na jehož utrpení se svými hříchy bezprostředně podílíme! Proto i v letech zkoušek bude platit staré úsloví, že „jak si kdo ustele, tak si i lehne“! Panna Maria nás však v Medžugorje povzbuzuje nadějnými slovy „nebojte se, jsem neustále s vámi a v každé chvíli ochotné vám osobně pomoci“! Je to projev její mateřské lásky, kterou nás provází celým životem.

Dokonce prostřednictvím svých vizionářů nám slibuje tak velikou lásku Boží, že předvídá zvláštní, všem viditelné znamení i neviditelný zásah v nitru každého člověka kdekoliv na světě ještě předtím, než se „to“ stane... Má to být údajně takový pocit vědomí Boží jsoucnosti a lásky, že pro důvěřujícího a hledajícího nebude nesnadné takovou výzvu k záchraně přijmout! To vše a mnohé jiné, čím se Matka Boží na nás obrací, je sice plně radostné zvěsti i naděje, ale současně je poznamenáno velkou osudovou závažností a naléhavou osobní zodpovědností pro každého z nás!

Avšak pro mnohé, a žel Bohu i pro některé duchovní osoby, se stávají poselství Matky Boží hlasem „volajícího na poušti“. Zdá se, že před varovnými „znameními doby“ strkáme hlavu do písku a ve své

troufalosti čekáme, až se Panna Maria osobně zjeví každému z nás s kolkovanou žádostí o naši pozornost. Její poselství se nám zdají být nepřislušná nebo dokonce nevěrohodná a my si dovolujeme rozhodovat o tom, zda Bůh má vůbec oprávnění ke kontaktu s lidstvem skrze svoji Matku. Nebo je nám tak zatěžko si připustit, že Její zjevení i Její zázraky jsou výlučně z moci a pověření Jejího Syna, který ve své lásce k nám a touze lidstvo zachránit volí pro důstojnost své Matky až tak ponižující způsob tolikaletého varovného naléhání, jemuž odpíráme a dovolujeme si je soustavně přezírat? Může být bolestná cesta Panny Marie hřešícím světem od Fatimy po Medžugorje snad režíř zlého ducha? Pokud by se vůbec někdo našel, kdo by se tak domníval, svědčil by tím o největším zázraku všech dob, neboť Satan by výzvami k modlitbám a pozoruhodnými obráceními tolika lidí k Bohu rozvracel své vlastní panství na zemi! Kdo navštíví Medžugorje, přesvědčí se až hmatatelně o tom, že na tomto místě Mariině vane vskutku Duch sv. kde i jak chce, a koná dílo, jemuž ani všichni duchovní bývalé Jugoslávie konkurovat nemohou a které již dávno radostně zaujalo našeho Otce kardinála F. Tomáška a které silou své moci přitažlivě oslovuje i Sv. otce Jana Pavla II.

Buďme na pozoru před mocí Satana, který s největší zběsilostí útočí právě tam, kde se koná dílo Mariino, abychom nepodlehli jeho pýše, ale naopak, s křesťanskou pokorou, užívající darů svého rozumu, zkoumali poselství i atmosféru Medžugorje v souladu s radou, že strom poznáme podle ovoce, a tak dosáhli snadného poznání, že vskutku v Medžugorje vše „voní realitou“ a tajemným způsobem se tam dotýká nebe země více než kde jinde.

Není nám uloženo, abychom na Medžugorje věřili, tak jako nám není ukládaná povinnost přijmout rady poslušnosti, chudoby a čistoty, ale dobře víme, čeho dosáhli ti, kteří tyto rady přijali. Konečné slovo o Medžugorje ponechme Svatému stolci a namísto

planých a zejména nekvalifikovaných pochybností přijměme to, co Kristus a Jeho Církev již dvě tisíciletí nám ukládá a co je předpokladem všech dober člověka: vnitřní proměna života, modlitba, půst, pokání a Eucharistie. Ve snaze pomoci tomuto nemocnému světu bychom měli přijmout jeho hříchy, které jsou příčinou všeho zla a utrpení, na sebe, činit za ně pokání a ve svých rodinách, farnostech a modlitebních společenstvích formovat trvalý intenzivní modlitební útok na Boží milosrdenství za mír a záchranu světa. Nejúčinnější modlitbou je růženec. Matka Boží také podporuje v Chorvatsku oblíbenou modlitbu za mír: Věřím v Boha a sedmkrát Otčenáš, Zdravas a Sláva Otcí.

Nашe drahá Matko, odpust' nám chybujičím i pochybujičím a nedopust', abychom přeslechli Tvůj hlas, jímž z pověření svého Syna nás nabádáš modlitbou, postem a pokáním ke smíření s Bohem, člověkem i všem živým a neživým zde na světě, pro záchranu nás i celé lidské civilizace.

Doc. Dr. H. Fadrus

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medžugorje, 25. 8. 95

Drahé děti!

Dnes vás zvu k modlitbě. Nechť se vám modlitba stane životem. Rodina nemůže říct, že je v pokoji, když se nedomodlí. Proto nechť vaše jitro začne ranní modlitbou a večer se zakončí důkuvzdáním.

Dítky, jsem s vámi a miluji vás a žehnám vám; a přeji si, aby každý z vás byl v mém objetí.

Nemůžete být v mém objetí, nejste-li připraveni modlit se každý den.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

VYPADAL JEŽÍŠ TAKTO?

Technologie pro výzkum kosmu přinesla překvapení v novém proniknutí do jednoho z nejstarších tajemství křesťanství – jak asi Ježíš vypadal...

Nejnovější computerová technika pomáhá převést tajemné obrysy na Turínském plátně do podoby, která byla za života. Vzácná relikvie je totiž zřejmě pohřebním plátnem, do něhož byl zavinut Kristus, když byl sňat z kříže v r. 33 n. l.

Obrazy jsou výsledkem mezinárodního projektu, který začal před 8 lety, když jeden americký časopis pověřil kanadského uměleckého portrétistu Curtise Hoopera, aby nakreslil podle plátna, které je uschováno ve stříbrné schránce v turínské katedrále.

Na základě informací, shromážděných kosmickou laboratoří NASA, která už zkoumala pruh plátna měřící 426 x 92 cm a vytvořila třírozměrnou montáž postavy, Hooper předložil podrobný obraz.

Tento fakt a všechny ostatní historické znalosti, týkající se už plátna, byly vloženy do počítače.

Vlastnosti, které nebylo možno specifikovat, jako např. barva vlasů, očí, pleť, byly založeny na pravděpodobnosti.

Použitím techniky „morphing“, která byla vynalezena NASA a je používána při hledání zmizelých osob, byl postupně vyvolán obraz.

Morphing, slovo odvozené z řečtiny pro tvar nebo tělo, vyvolává z nejasného otisku na látce podobu, jak asi vypadal člověk zaživa, jakýsi druh pravděpodobné identifikace.

Co vyšlo najevo, je hypnotický pohled v obličejí, který udivuje svou podobností s náboženskými malbami z doby renesance – jak byl Kristus zpodobňován spíše podle představ v západní Evropě než podle představ židovsko-římských.

Z moderního hlediska jedním z tajemství evangelia je to, že v něm chybí popis, jak Ježíš vypadal. Spišovatelé evangelií věřili, že Jeho učení a život bylo jediné důležité pro nově zrozenou víru.

Ti, kteří věří v pravost plátna –

a jsou mezi nimi i vědci – věří, že lidská podoba se otiskla, když byl Ježíš sňat z kříže.

Tvrdí, že právě rozdělení otisků svědčí o tom, že krev dosud obíhala v těle a že není známky posmrtné ztuhlosti.

Britský fyzik Rodney Hoare, který zkoumal plátno po 23 let,

tí v tomto století, mohlo spatřit obraz víc než 3 milióny lidí.

Hodně rozruchu způsobil karbonový test provedený na útrzcích plátna v r. 1988 třemi laboratořemi. Ty totiž prohlásily, že Iněné plátno pochází z období mezi r. 1260 a 1390. Jejich nálezy byly ostře odsouzeny jako podvod vědcem, vychovaným v Cambridgi autorem knihy „Turínské plátno je pravé“ a ještě jinými významnými vědci, kteří věří, že vzorky, které byly podrobeny testům, byly znečištěny.

„Nezkoumaly právě látku, ale všechny nečistoty v ní,“ řekl Hoare, který také upozornil na poničení požárem a na uhlíkové zbytky, pocházející od svíček, které byly dříve používány, když plátno bylo vystavováno.

V r. 1993 na mezinárodním sympoziu v Římě 50 světových specialistů odmítlo výsledky uhlíkového testu a žádalo Vatikán, aby byla svolána nová konference v r. 1998. Ale katolická církev se dosud k tomuto požadavku nevyjádřila.

(Podle Sunday Telegraph, 22. ledna 1995, Sydney, Austr.)

Pozn. redakce: Matice CM vydala jednu z vědeckých odpovědí na test:

Werner Bulst, Podvod s karbonovým testem turínského rubáše (40 str., 7 Kč).

toto stanovisko zastává.

Je přesvědčen, že Ježíšovo tělo bylo zabaleno do plátna a vloženo do hrobu bez odkladu, protože o židovském sabatu byla zakázána jakákoliv práce.

Pan Hoare řekl minulý večer: „Já zůstávám přesvědčen, že je to plátno, do něhož byl Ježíš z Nazareta prozatím zabalen.“

A detaily na plátně jsou tak dobře zřetelné, tak realistické, že by bylo skutečně možné podle nich zhotovit portrét. Věřím, že je to přesně to, co umělci dělali po staletí.“

Ale teprve až r. 1898 bylo plátno fotografováno a byl vyvolán nejasný obraz.

Je fascinující, pokud se týká plátna, že když bylo vloženo do displaye na 42 dní v r. 1978, potře-

MUDr. Štefan Ján Hrabovský z Prahy nám poslal zprávu o svých výzkumech turínského plátna:

O penězích na očích Muže bolesti byla již zmínka (Prof. Filas SJ, The identification of Pilats Coins on the Shroud of Turin, 1983), u nás u M. Žáka a prof. Polce v publikaci Tajemství Turínského plátna: mluví se o minci Pilátové. Mně se podařilo seriogramem získat na levé očníci (ve skutečnosti na pravém oku z krvavého otisku) makroskopický profil „dolů hlavou“ císaře Tiberia a po obvodě mince i část nápisu z denáru – penízu daně, sestercia, část nápisu AVGVSTI F. (adopt. AUGUSTova Syna).

Zakládáme si na tom, že jsme dospělí, a přitom netušíme, kolik dětinskosti stále nosíme sami v sobě pod rafinovanou slupkou své dospělé důstojnosti.

Dětský vzdor

Mezi mými vzpomínkami na dětská léta je jedna příhoda, která mi v paměti utkvěla obzvláště živě. Bylo mi tehdy osm let. Otec byl již tři roky mrtev a matka to s námi neměla nijak lehké. Jezdila za prací do města a vracela se pozdě odpoledne značně unavená a doma ji čekala všechna domácí práce. Jednou, nevím proč, jsem šel do sebe a rozhodl jsem se, že budu hodný, že udělám tu a onu práci sám, a tak matce pomůžu. Ale než jsem se k tomu rozhodl a zanechal své zábavy, matka se vrátila. Poručila mi, aby udělal právě to, co jsem chtěl původně udělat sám od sebe, nic víc. Ale náhle všechna moje dřívější ochota byla ta tam. Kdybych před tím nedělal ta dobrá předsevzetí, snad by mi to ani nepřišlo, ale takto se všechno ve mně vzepelo a moje dobrá vůle se změnila ve svůj opak.

Kdyby mým hlavním motivem byla skutečně dobrá vůle udělat něco, co maminku potěší a ulehčí její práci, nemělo by mi vadit, že ode mně žádá právě to, co bych chtěl udělat. Spíše naopak. Ale za mým „dobrým předsevzetím“ stál asi jiný důvod: chtěl jsem sám před sebou vypadat jako lepší a hodnější, protože jsem se sám rozhodl, že něco udělám. Když se situace změnila tak, že jsem se už nemohl svou vlastní iniciativou blýsknout ani před sebou ani před druhými, ztratil můj úmysl všechnu přitažlivost. Moje domnělá dobrá vůle a solidarita byla ve skutečnosti po výtce sobecká: byla tu příležitost vyznamenat se dobrým skutkem ochoty a pomoci, tak jsem ji chtěl využít. Ale ve skutečnosti jsem myslel především sám na sebe.

Ta příhoda mi nyní na druhém konci života ožívá v mysli zřejmě především proto, že jsem tento sebestředný sklon nikdy nepřekonal. Naučil jsem se sice, že mu nemohu podléhat, že jej nemohu dávat najevo, ale on mě stále provází a tu zjevně, tu skrytě působí na mé myšlení a jednání. Tento můj sklon mi působí stále větší a větší starosti a nutí mě k sebereflexi,

zda nevstupuje nejen do mých vztahů k druhým lidem, ale i do mého vztahu k Bohu.

Tato myšlenka se ozvala v celé naléhavosti brzy po tom, co se mi dostala do ruky kniha „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“. Překvapilo mne, že ačkoliv tato kniha nabádá k prohloubení duchovního života, vzbudila ve mně pocity, které silně připomínají onen vzdor, který jsem si uvědomil poprvé tehdy, když mi bylo osm let.

Už vím proč

Děti rády hledají své vlastní vysvětlení:

„Mami, já už vím, proč chodí sv. Mikuláš. Protože Pán Bůh je mnohem starší a už nemůže chodit.“

„Jak jsi na to přišel?“

„No přece to nemůže být jinak. On musí všechno stále dělat. Kdyby zemřel, tak svět by spadl. Ale to by nešlo, a proto Pán Bůh neumírá, i když je už starý a musí být strašně unavený. Ale je moc hodný, že to pořád dělá a svatý Mikuláš také, že mu pomáhá!“¹

Snaha přijít věcem na kloub, je vrozena každému člověku. Už od dětství si tvoříme své teorie, které jsou vždy pokusem najít takovou odpověď, která již nepotřebuje další proč. Když se nám naše dítě tu a tam svěřilo se svou teorií, vykládá nám ji s největší vážností a s hlubokým přesvědčením. Bylo by to od nás velmi nešetné, kdybychom se jeho teorii vysmáli, i když je nám zřejmé, jak daleko má ke skutečnosti. I já jsem měl své dětské teorie, které jsem postupně nahrazoval teoriemi stále „dokonalejšími“. Každá taková teorie, která mi umožňovala vyloučit všechna další proč, mi dávala pocit uspokojení, zvláště tehdy, když jsem si ji sám vybudoval.

Své teorie jsem si začal utvářet i v oblasti víry. Dávaly mi uspokojení a motivaci. To, co jsem studoval, mi mělo sloužit především k tomu, abych tak posílil svou vlastní koncepci. Nikdy jsem však nedomyslel, že mezi takovou mou „teorií“ a skutečnou pravdou může být de facto mnohem větší propast, než jakou konstatuji u dítěte, které naivně, byť upřímně, spekuluje o sv. Mikuláši. Ale co horšího. Moje teorie nemálo lichotila mému sebevědomí. Více

než na tom, jaký přináším užitek, jsem si zakládal na vědomí, že *vím, proč*. Přiznávám, že když jsem už dlouho bydlel ve světě svých představ, povážlivě narůstá má sebejistota. Je to lichotivý pocit a není divu, když si jej hájíme velmi houževnatě.

Jednou ze zbraní je kritika. Pod rouškou boje za čistotu pravdy a pořádku jsem zarputile bránil své vlastní duchovní „výdobytky“ a odmítal tak preventivně všechno, co by „mou teorii“ mohlo usvědčit z polovičatosti či klamu. Třídil jsem druhé podle toho, zda také jako já už „vědí“, nebo k tomu ještě nedorostli. Působilo mi potěšením, když jsem mohl druhým předkládat své konstrukce, a udivovalo mě, že je nenaplnují automaticky takovým nadšením a takovou motivací, jakou jsem z nich sám čerpal. „Hybná síla“ mých teorií pro mne samého totiž nebyla ani tak v jejich obsahu, jako spíše v tom, že byly moje. Pokládal jsem za samozřejmé, že hloubka mé zbožnosti je úměrná jejich hloubce. A přece, nebylo tomu ve skutečnosti tak, že více než Bohu jsem sloužil sám sobě?

Byl jsem přesvědčen, že moje „teorie“ se neodchyluje od učení církve. Zakládal jsem si na své pravověrnosti. Ale ve skutečnosti mé teorie sahaly stále výše a výše a odvažovaly se vstupovat i do oblasti Božích tajemství. Aniž jsem si to připouštěl, moje koncepce se stala sítím Božích slova. Připouštěl jsem vlastně jen to, čemu mé jasnější poznání dalo své imprimatur. Nezastavil jsem se ani před morálními oblastmi. To, s čím si moje osobní nekázeň a náklonnosti nevěděly rady, dostalo své absolutorium v rámci mé teorie. Pokládal jsem za samozřejmé, že výše, na které se už nacházím, mě opravňuje k takovému (autonomnímu) výkladu Božích i církevních příkázání. Rozlišovací čára mezi dobrem a zlem se stávala stále nezřetelnější a skutečné mravní hodnocení se ztrácelo v mlze nezdůvodněného všeobjímajícího optimismu. Netušil jsem, že led, po kterém tak suverénně kráčím, je každým krokem tenčí a tenčí. Možná, že už nescházelo mnoho...

I. V. U.

¹ Podle J. L. Klink: *Geloven met kinderen*, Ambo 1976

(dokončení příště)

Michal Magone nebyl zlým chlapcem. Měl však vznětlivou povahu. Byl jako zrozen k rozkazování a tak byl vystaven velkému nebezpečí sejtí na scestí. Byl vůdcem uličníků, jejich generálem, a ponechán sám sobě zrál pro káznici. Boží prozřetelnost mu dala setkat se s Don Boskem: ten se dovedl zmocnit velkého srdce Magonova a z generála uličníků vychoval malého světce. Na přání svých hochů v oratoři Don Bosko sám napsal jeho životopis, ze kterého našim čtenářům dáme přečíst pár stránek:

ZVLÁŠTNÍ SETKÁNÍ

Jednoho podzimního večera vracel jsem se domů ze Sommariva. V Carmagnole jsem čekal přes hodinu na vlak do Turina. Odbilo právě sedm hodin. Počasí bylo mlhavé; hustá mlha se srážela v drobnou spršku. Tma houstla, takže bys ani na krok nepoznal člověka. Silné světlo nádražní budovy vrhalo ledý svit, který se nedaleko tratil ve tmách. Pouze hlouček dovádějících kluků budil pozornost, či spíše ohlušoval. Výkřiky: Stát! Chyt' ho! Utíkej! Nepust' ho! zaměstnávaly myšleni cestujících, Mezi těmito výkřiky vynikal jeden hlas, který jakoby všechny ovládal, jako povel kapitána, který druzí opakovali a jeho přísný rozkaz plnili. Hned se ve mně vzbudila živá touha poznat toho chlapce, který s takovou odvahou a pohotovostí dovede ovládat zábavu rozdváděných hochů. Využil jsem chvíli, kdy byli všichni pohromadě okolo vůdce. Dvěma skoky

jsem se ocitl mezi nimi. Všichni se zděšeně rozutekli. Zůstal jediný: vůdce. Postoupil dopředu, opřel si ruce v bok a s velitelským výrazem začal:

„Kdo jste, že se nám pletete do hry?“

„T v ů j p ř í t e l.“

„Co od nás chcete?“

„Chtěl bych, abyste mi dovolili zahrát si a pobavit se s vámi.“

„Kdopak jste? Neznám vás.“

„Opakuji, jsem tvůj přítel. Chci se s vámi trochu pobavit. - A ty kdo jsi?“

„Já? Kdo jsem já?“, odpověděl vážným a jasným hlasem, „Michal Magone, generál kluků.“

Při té rozmluvě se jeden po druhém vraceli kluci, kteří se předtím postrašení rozutekli. Letmo jsem prohodil slůvko k tomu a onomu a obrátil jsem se znovu na Magona:

„Milý Magone, kolik je ti let?“

„Třináct.“

„Byl jsi už u svatě zpovědi?“

„To se ví,“ odvětil s úsměvem.

„Byl jsi u sv. přijímání?“

„Ovšem.“

„Naučil ses nějakému řemeslu?“

„Ano, nicnedělání.“

„Co jsi dělal doposud?“

„Chodil jsem do školy.“

„Kterou třídu jsi vychodil?“

„Třetí obecnou.“

„Máš ještě otce?“

„Ne, otec je již mrtev.“

„A matka?“

„Matka ještě žije a pracuje jako posluhovačka. Má co dělat, aby uživila mne a mé bratry. Doháníme ji

ustavičně k zoufalství.“

„Co chceš dělat v budoucnosti?“

„Něco třeba dělat, ale sám nevím co.“

Pohotové odpovědi, spojené se spořádanou a rozumnou výřečností, upozorňovaly na veliké nebezpečí, které chlapci hrozí, zůstane-li nadále opuštěn. S druhé strany se mi zdálo, že bystrou a podnikavou hlavičku by bylo možné s úspěchem pěstit. Proto jsem znovu navázal rozhovor:

„Můj milý Magone, nechtěl bys zanechat svého uličnictví a naučit se nějakému řemeslu nebo studovat?“

„Pravda, to bych rád,“ odpověděl chlapec dojat. „Tento potulný život se mi vůbec nelíbí. Nejedem z mých kamarádů to přivedl za mříže. Bojím se, že tam skončím též... Co mám dělat? Otec je mrtev, matka chudobná. Kdo mi pomůže?“

„Pomodli se dnes večer vroucně k našemu Otci, jenž je na nebesích. Pros ho vroucně a důvěřuj v něho. On se postará o tebe, o mne, o všechny.“

Vtom zazněl nádražní zvonek. Musel jsem bez odkladu odejít.

„Vezmi si tuto medailku,“ povídám, „a zajdi zítra k panu faráři Aricciovi. Pověz mu, že kněz, který ti ji dal, prosí o vysvědčení o tvém chování.“

Chlapec uctivě vzal medailku. „Jak se jmenujete? Odkud jste? Zná vás Don Ariccio?“

Tázal se ještě na jiné věci, ale už jsem mu na ně nemohl odpovědět, neboť právě přijel vlak do Turina a musel jsem nasednout.

*Sv. Jan Bosko
(Pokračování příště)*

MODLITBA

(dokončení z minulého čísla)

Modlitba k Bohu Duchu svatému

Pane Bože, Duchu svatý,
jediné potěšení
všech zarmoucených srdcí,
posilni a zachovej mne svou mi-
lostí,
abych v poslední půtce
nebyl přemožen,
ale proti všem pokušením
v pravé katolické víře,
v naději, v lásce,
a ve všem dobrém stálým zůstal
až do skončení zlého.
Má duše dychtí po tobě,
jenž jsi studnicí věčného života.
Občerstviž ji mocnou vodou
své milosti,
aby nežíznila na věky.
Amen.

Modlitba k Ježíši a Marii

Ó milosrdný Ježíši,
odpusť služebníku své milé Matky!

Ó milosrdná Maria,
přimluv se za služebníka
svého milého Syna!
Uprostřed těchto dvou milosr-
denství

stavím duši svou,
abych ochráněn byl
před přísnou spravedností.
Ó dobrotivý Synu Marie Panny,
ó dobrotivá Matko,
dejtež mi to, aby má naděje,
kterouž kladu na vaši milost,
zahanbena nebyla.
Amen.

Modlitba k svatě Barboře

Ó svatá Barboro,
přeblahoslavená panno
a přemilá choti požehnaného
Pána Ježíše Krista,
prosím tebe,
až budu ležet v posledním tažení
a v posledním dechu svého života,
až se budou trhat mé oči
a můj jazyk nebude moci mluvit

ani vyslovovati,
až mi bude ubývat rozumu
a moji smyslové nebudou moci
nic více cítiti:
Tehdáž ty, svatá panno a oro-
dovnice
má, Barboro,
přijď mi k pomoci,
odžeň ode mne všecka zlá poku-
šení,
strašidla a útoky
a doprovod duši mou
do nebeského království
Ženicha tvého a Spasitele mého
Ježíše Krista.
Amen.

*(Vybráno ze „Zdravého pramene
prejštícího se k životu věčnému“ - vyda-
ného v koleji T.J. u sv. Klimenta blíž
Mostu 1702)*

*Šetrou jazykovou úpravu provedl
Václav Durych*

Vidět dnes v televizi **dobry americký seriál** je ještě vzácnější než vidět v létě bílou vránu. Přesto nám letos ČT 1 jeden takový seriál nabízí. Jmenuje se „Báječná léta“. Omlouvám se za neznalost jeho autorů a producentů. Není to z neúcty, ale z mé neznalosti světa velkého byznysu.

Seriál vykresluje na osudech malého Kevina Arnolda, jeho rodiny a jeho přátel, **poměry v Americe šedesátých a začátku sedmdesátých let**. Byla to doba, kdy stádovitá Severná Amerika, zbohatlá druhou světovou válkou, hrůzou a strachem z vodíkové bomby vystřízlivěla a hledala životní jistotu v upevnění rodiny. Byla to doba, kdy idyla poklidu a tradice začala pukát pod náporu netrpělivé žádostivosti, kdy lidé nižší střední vrstvy ještě považovali rodinu za základ společnosti, měli několik dětí, bydleli ve standardních domcích, reprezentovali se čas od času novým autem, tvrdě pracovali, balancovali na ostří aspoň trochu vyváženého rozpočtu, svým dětem dopřávali bezstarostný život a učili se toleranci a asertivitě.

V této době vyrůstal Kevin, jako třetí dítě svých rodičů, z dětských střevíčků a prodíral se úskalími puberty. Na rozdíl od našich dětí té doby nebyl matkou odstaven do jeslí a mateřské školky, nenosil klíček na krku, ale naplno užíval jistoty, bezpečí a tepla **domova**.

Jeho zdánlivě netečný a pracovně plně vytižený otec, starající se o zevní zabezpečení rodiny, dovedl vždy odložit náradí, když ho děti potřebovaly. Jeho matka se po svatbě zcela přirozeně vzdala svých ambicí. Ne proto, aby se obětovala, ale aby svou rodinou naplno žila. Nedivme se proto, že to byla **báječná léta!**

Kevin komentuje jednotlivé kroky svého dospívání systémem starších divadelních režijních technik, uváděných v textu poznámkou „(stranou)“. Nakukuje pod pokličku života své rodiny nenásilně, čistým způsobem se vyrovnává se svou pubertou, zápasí s požadavky svých učitelů a objevuje jejich těžkosti. Jako slušný chlapec, který neumí říci „ne!“, občas

ustupuje před agresí svých „pokročilejších“ spolužáků. Vždy se mu, aspoň částečně, podaří prosadit své představy.

Jednou narazil na něco, co se obvyklými cestami nedalo obejít, ani smést ze stolu. Na smrt.

Nečekaně přijel na návštěvu dědeček z otcovy strany, který je pozval na **pohřeb tety Rózy**. Nikdo z rodiny, kromě otce, o její existenci neměl tušení. Vlastně to ani jejich teta nebyla. Byla to jen dědečkova sestřenice. Chlapci dokonce ani nevěděli, co to pohřeb je. Všichni měli své plány na příští den a na pohřeb se jim nechtělo. Moudrý dědeček však považoval jejich účast za životně nezbytnou a chytře to zařídil tak, že rozhodnutí leželo na vždy tolerantním Kevinovi. A ten neuměl odmítnout.

V pohřebním ústavu se Kevin a jeho starší bratr krčili u stěny, pokukovali po neznámých lidech v černém, poslouchali jejich hlasitá vítání a obdivné řeči nad úpravou mrtvol. (Bylo to v době nástupu dnešního obyčeje, „kdy ve většině americké populace je reakce na smrt vytěšňována ve freudovském smyslu,“ kdy je mrtvola dojemně nalíčena, usazena do křesla a k dobrému tónu patří obdivovat její vzhled. Konrád Lorenz to uvádí jako jeden z příkladů vyhasnutí citů.)

Mrtvola tety Rózy ještě tenkrát ležela v rakvi. A do této rakve spadla oběma chlapcům dvacetidolarovka, ohromné bohatství, kterou dostali od jednoho z hostů, a o kterou se měli rozdělit. Samozřejmě sváděli vinu jeden na druhého a začali se požduchovat. Dědeček zakročil, ale když rvačka pokračovala i v autě cestou na hřbitov, zastavil a oba kohouty, znesvěčující chvíle rozloučení, vysadil z auta kdesi v lese. Na hřbitov museli jít dvě míle pěšky.

Líbí se mi tento příběh, i jeho zpracování. Dědeček zastupuje zdravou tradici, která učí, že **k životu patří neodvolatelně i smrt**, a že smrt musí mít svou důstojnost. Tradici, která varuje před společenskou **rošádou „smrt X sex“**. rošáda spočívá v záměně: dříve

byly k vědomí smrti lidé vedeni od malička a byl tabuizován sex, dnes je tomu naopak. Děti jsou záměrně odstavovány od zkušenosti blízkosti smrti. Pamatuji se na případ, kdy studující 3. ročníku medicíny, živě věřící katolička, se jako pacientka v nemocnici poprvé setkala se smrtí jedné nemocné. Ještě za několik týdnů byla z této zkušenosti vyžděšena.

Smrt je nám dnes v televizi představována téměř všemi druhy pořadů jako něco zcela neosobního, utopického, co se nás netýká. Násilných smrtí je nám televizí předkládáno více než housek na krámě. Přirozená smrt v kruhu rodiny je však něco nepatřičného, co se nenosí, a co na obrazovku nepatří.

Čím jsme však krmeni nejen v televizi, ale už od mateřské školky, je druhý člen rošády, **sex**. Je pozoruhodné, že se tak děje právě v době, kdy denní zkušenost, odborné i populární časopisy nás informují o zřetelném poklesu mužské potence, kdy vzrůstá počet neplodných manželství, rizikových těhotenství a zrud mezi novorozenci.

Vzrůstá precitlivělost ke všem nepříjemným situacím, ale zároveň roste i otupělost vůči příjemným zážitkům. Ztrácíme nejen ochotu, ale i schopnost pracovat na něčem, co slibuje slast až později. **Netrpělivě požadujeme** koláče ihned a bez práce. Ať už jde o sex, kdy lidé odmítají instinktivní i kulturní vzorce chování sloužící k udržení páru pohromadě, či ekonomickou oblast, kde je požadavek okamžitého uspokojování podporován reklamou, systémem splátek a podobně.

Křesťanství je v tomto seriálu předpokládáno, zašifrováno ve stylu života. Zvyklý vztah k jeho pozemským hodnotám je vyjádřen i názvem: *Báječná léta*. Jistě nebyla báječná absolutně. Bylo v nich už cítit něco shnilého ve státě dánském, puch ďábla. Něco, na co lidé sami nestačí. Dokonce tím méně, čím více si věří.

MUDr. Jaroslav Debeř

MILIÓN DĚTÍ TRPÍ V AMERICE „ROZVODOVOU REVOLUCÍ“

Jako trpké procitnutí ze sna po takovém filmu o „báječných letech“ zní zpráva, kterou Vatikánský rozhlas 23.8.1995 přinesl z USA:

Ve Spojených státech trpí milión dětí v důsledku „rozvodové revoluce“. Vědci se domnívají, že děti „bezotcovské společnosti“ platí cenu za to, že manželství je podkopáno. Kdo se dnes žení, má 60% pravděpodobnosti, že se rozvede. Dramatický vzestup kriminality mladistvých, zneužívání drog a alkoholu, sebevraždy, deprese a chudoba jsou toho důsledky.

„Děti a mladiství představují dnes první generaci v dějinách naší země, která je na tom psychicky, morálně a hospodářsky hůř než jejich rodiče v tomto věku“, vyslovili odborníci nezávislé Rady rodiny (Council of Families in America) v New Yorku svou starost o budoucnost mládeže. „Americká společnost ztroskotává jednoduše na úloze zprostředkovat příští generaci smysl manželství“, praví se ve zprávě amerických odborníků.

Jen v průběhu dvou desetiletí

kleslo procento sňatků dospělých v USA ze 72% na 62%. Matky více než dvou třetin černých novorozenců jsou neprovdané. Více než jedna třetina (36%) všech dětí žije dnes odloučena od svých otců

(1960 to bylo jen 17%). Násilná kriminalita mladistvých vzrostla od roku 1960 šestinásobně. Na 38% stoupl podíl dětí narozených v chudých rodinách. Explosivní přírůstek svobodných matek znamená, že úloha otce je stále více chápána jako přebytečná. „Velmi propagované zprávy o umělém oplodnění, chybějících otcích, zanedbávaných a zneužívaných dětech, o chudobě mezi dětmi a kriminalitě přijímáme jako normální“, praví se dále v prohlášení odborníků nezávislé organizace.

Manželství je mnohem důležitější, než jak se zřejmě Američanům zdá. Jeho rozklad je katastrofou pro děti. Tato alarmující zpráva však přesto nekončí beznadějně: „Snad se rozvine v posledních letech 20. století důležitá a dávno potřebná veřejná diskuse o tom, jak přece jen změnit současný trend proti rodině a manželství.“

*Pro „Světlo“ P. Jiří Sýkora SJ
Vatikánský rozhlas*

POUŤ U KAPLIČKY BOLESTNÉ PANNY MARIE U NĚTČIC

Bolest, utrpení v lidském životě. V utrpení si vzpomínáme na srdce Bolestné Matky – je nám posilou a útěchou. Vždyť v evangeliu sv. Jana čteme: „Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník kterého měl rád, řekl matce: »Ženo, to je tvůj syn.« Potom řekl učedníkovi: »To je tvá matka.«“

K Panně Marii přicházíme se svými bolestmi a připomínáme si její nezměrnou lásku - tu lásku, o níž nepochybuje lidské srdce. Vidíme Bolestnou Matku a připomínáme si naše životní kříže.

V Čechách je Bolestné Matce zasvěceno na 30 chrámů, na Moravě pět. Nedovedeme však spočítat všechny oltáře, sochy, obrazy nebo kapličky bolestné Matky. Mezi kapličky ke cti bolestné Matky boží patří i kaplička u Nětčic. Je postavena v údolí za Nětčicemi směrem k Ratajím, u potoka uprostřed lesíka. Byla postavena v roce 1748.

Odedávna u ní vykonávali nětčičtí každou neděli své odpolední pobožnosti a po nich setrvali v přátelském rozhovoru. Dříve sem chodila i procesí z okolních vesnic.

Letos se zde sejdeme v neděli 17. září 1995 při bohoslužbách v 9.30 h. a ve 14 hodin, abychom prosili za nás, za své drahé, za naše rodiny: „Maria, Matko nás všech, Maria, Matko lásky, rozpomeň se na nás.“

Před rokem 1748 zde stával kříž na místě, kde lidé měli vidět jakousi podivnou postavu. Možná, že vrah se vracel na místo svého zločinu. V roce 1748 bylo rozhodnuto, že po zničení kříže zde bude postavena kaplička. Při kopání základů zde našli kostru člověka. Podle všeobecného mínění a nálezu tří kousků olova v hlavě mrtvolky se všichni domnívali, že jde o zavražděného ratajského hajného Pavla, který se najednou ztratil kolem roku 1700. Kostí zemřelého byly podle přání jeho dcery uloženy na ratajském hřbitově. Během několika týdnů byla postavena kaplička, zde zavěšen obraz Bolestné Matky Boží. Uprostřed září roku 1748 sem přišli kněží ze Zdounek a Ratají se svými věřícími a kaplička byla posvěcena a poprvé zaznělo údolím radostné „Tisíckrát pozdravujeme Tebe, ó Matičko Krista Ježíše“.

Už téměř 250 let uběhlo od zbudování nětčické kapličky. Té-

měř deset pokolení vyměnilo za ten čas své pozemské putování, stromy se rozrostly, a své mocné větve vznášejí do výše nad kapličkou. Tisíce a tisíce lidí za necelých 250 let cestou kolem se zastavily u tohoto místa, mnohá procesí připutovala uprostřed měsíce září. V posledních desetiletích pak už přicházeli jako jednotlivci.

Letos sem připutujeme v neděli 17. září. Všechny vás – zblízka i z dále – srdečně zveme.

Během dlouhé doby od zbudování kapličky mnozí sem přišli s bolestí ve svém srdce. Nalezli zde útěchu, neboť na tomto posvátném místě si lidé uvědomují, že Maria je blízko svým dětem. Proto i my chceme prosit: „Maria, vypros víru, naději a lásku. Dej, ať v našich domech vzkvétá pravá láska, pravá ctnost, ať mír domku z Nazareta je v nich stálý milý host. Uved', Matko, děti své v tichý přístav štěstí míru, kam nás tvůj Syn v lásce zve“.

*Dr. František Janhuba
Nětčice - farnost Zdounky,
okres Kroměříž*

ŽÁDOST KARDINÁLA O ZPROŠTĚNÍ ÚŘADU

Vídeň 18. 7.: Podle názoru předsedy biskupské konference Johanna Webera nebude už dlouho trvat, než bude přijata žádost kardinála Groera o zproštění úřadu. V rozhovoru pro časopis Profil biskup řekl, že záležitost patří do kompetence Vatikánu.

ŘECKOKATOLÍCI

Řeckokatolická církev Ukrajiny se připravuje na oslavy 350-letého jubilea Užhorodské unie. Slavnostních bohoslužeb 21. dubna 1996 na nádvoří zámku v Užhorodě se zúčastní věřící z Ukrajiny, Slovenska, Maďarska, Rumunska, Rakouska, USA a Kanady.

V dubnu 1646 byla podepsána dohoda mezi pravoslavnou biskupskou diecí Mukačevo Vasilijem Tarasowyczem a katolickým biskupem z Egeru (Maďarsko) György Jakusiczem. Ze 650 kněží mukačevské diecéze se k unii přihlásilo nejprve jen 63. Biskup Tarasowycz se nakonec vrátil do pravoslavné církve. Zemřel roku 1651.

Unionistické hnutí oživil jeho nástupce Petro Petrowycz (1651-66). Po jeho smrti vznikla opět krize vzhledem k tomu, že existovali 3 biskupové: jeden byl zvolen synodou uniátů, dalšího jmenoval císař Ferdinand III. a třetího jmenovala kněžna Sofie Rakoczyová. Tyto poměry vyřešil až apoštolský vikář z Mukačeva Giovanni Giuseppe Camillis (1689 - 1706). Camillis, který pocházel z řeckého Chiosu, studoval v řecké koleji v Římě. Uspořádal několik synod, uveřejnil katechismus a upevnil unii, k níž v roce 1693 náleželo 420 farností.

V prvních desetiletích 18. století dosáhli latinští biskupové z Egeru, že jim byli podřízeni uniátské biskupové z Mukačeva. Uniátské mamě protestovali proti omezením, která omezila pravomoc jejich biskupů.

Teprve roku 1771 papež Klement XIV. vyřešil napjaté poměry bulou „Eximia regalium“ a udělil uniátským biskupům osobní pravomoci. Jejich diecéze se rozkládala na severozápadě tehdejšího maďarského království ovládaného Habsburgy. Měla 839 kostelů a 675 farností. Od roku 1776 byla sufragánní diecézí ostřihomské arcidiecéze.

Papež Pius VII. rozdělil mukačevskou diecézi v roce 1818. Druhá diecéze byla zřízena v Prešově.

V roce 1919 byla Zakarpatská Ukrajina připojena k Československu, v roce 1941 - po krátkém mezdobí nezávislosti za prezidentsví uniátského monsignora - připadlo území opět Maďarsku a v roce 1945 sovětské Ukraji-

ně. Řeckokatolická církev na Ukrajině byla roku 1946 násilně rozpuštěna a připojena k pravoslaví. V oblasti užhorodské unie provedli stalinisté rozpuštění později.

V Zakarpatské Ukrajině přišel biskup Teodor Romza v roce 1949 za „neobjasněných okolností“ při autonehodě o život.

Na Slovensku byla uniátská církev zrušena v roce 1951. Biskup Pavel Gojdič odmítl vstoupit do pravoslavné církve a zemřel dne 17. června 1960 v leopoldské věznici. Papež Jan Pavel II. oznámil při své návštěvě Prešova 2. července 1995 urychlené provedení procesu jeho blahorečení.

Nové formování řeckokatolické církve na Slovensku začalo během Pražského jara. Dne 10. dubna 1968 se v Košicích shromáždilo 163 kněží a 66 laiků a utvořili spolu s biskupem Vasilem Hopko „výkonný výbor“. Dne 13. června 1968 byla církev oficiálně povolena. Nedostala však zpět žádné budovy zabavené v letech 1950 až 1951.

Po politickém zvratu v roce 1989 byla roku 1991 obnovena činnost řeckokatolické fakulty v Prešově. Pak dostali uniátské zpět některé budovy a kostely, což vedlo ke značným napětím s pravoslavnými, kteří používali kostely od roku 1951.

V roce 1991 začala na Zakarpatské Ukrajině opět působit veřejně řeckokatolická církev. Její biskup Ivan Seme-di působil dříve v podzemí.

PLÁNOVANÉ PŘENESENÍ SOCHY P. MARIE Z FATIMY

Socha P. Marie z Fatimy bude v roce 1997 přenesena do některých zemí střední a východní Evropy, jak hlásí španělská agentura s odvoláním na vedení poutního místa ve Fatimě. Socha má být převezena také do některých republik bývalého Sovětského svazu.

SARAJEVO - SYMBOL TRAGÉDIÍ EVROPY

Vatikán: Jan Pavel II. označil ve svém projevu 23. 7. Sarajevo za symbol tragedií, které Evropa prožila a stále prožívá. Drama tohoto města je pro něj stále velkou bolestí, zdůraznil papež. Církev cítí svou blízkost, zvláště vůči třpícím lidem, ať stojí na kterékoli straně. Denně vidíme v televizi jak mnoho lidí trpí. Jan Pavel II. přitom vzpomněl na svou nenaplněnou naději v loňském roce, aby mohl navštívit Sarajevo.

Vatikánský mluvčí Navarro Valls vyzvedl před novináři morální oprávnění „humanitní intervence v Bosně“. Akce by měla být zaměřena k odstranění nepředstavitelného utrpení, jak je přináší bosenská válka. Jan Pavel II. si

je podle Navarro Valls vědom své morální moci, avšak taktická rozhodnutí ke skončení války v Bosně nejsou v jeho kompetenci. S určitou dávkou ironie vyslovil vatikánský mluvčí názor, že není realistické poslat na Balkán Švýcarskou gardu. Současně kritizoval „pacifismus za každou cenu“, stejně jako „intervencionalismus za každou cenu“. Navarro Valls dále řekl, že Vatikánu nebyla předána prosba o zprostředkování v Bosně.

PRÁVO NA OBRANU V BOSNĚ

Vatikán: Papež Jan Pavel II. podporil vzhledem k dramatické situaci v Bosně právo na obranu. „Zásada spravedlivé války“, která slouží obraně země, se musí jako poslední možnost respektovat, prohlásil papež novinářům krátce před svým návratem do Říma v místě své dovolené Les Combes di Introd.

Bosensko-srbská agentura SRNA hlásí, že apoštolský nuncius v Bosně, arcibiskup Francesco Monterisi, se setkal v Pale s Radovanem Karadžičem. Návštěva je částí „diplomatických aktivit při hledání trvalého míru“. Je pokračováním diplomatických kontaktů mezi Palou a Vatikánem. Podle agentury navštívila 20. července Vatikán delegace Bosenských Srbů pod vedením ministra informací vlády v Pale, Miroslava Toholi.

PAPEŽEM A PATRIARCHOU POŽEHANÉ IKONY VE VESMÍRU

Moskva: Z ruské kosmické stanice MIR vychází do světa od 25. 7. mírové poselství. Kosmonauti Anatolij Solovjev a Nikolaj Budarin instalovali v této vesmírné stanici dvě ikony, které požehnal papež Jan Pavel II. a moskevský patriarcha Aleksij II. Na obou ikonách je znázorněna sv. Anastázie, v katolické a pravoslavné tradici.

Aleksij II. při požehnání ikon řekl, že mučednice Anastázie, která utrpěla smrt začátkem 4. století, je světicí tehdy ještě nerozdělené církve. Tím jsou symbolizovány společné kořeny křesťanství východu a západu. Ikony mají křesťanům přispět k obnovení ztracené jednoty. Zvláštní význam přičítá patriarcha kromě toho skutečnosti, že Anastasie utrpěla mučednickou smrt na území dnešní Jugoslávie, v Sirmiu, dnešní diecézi Djakovo. Diecéze leží z poloviny v Srbsku, z poloviny v Chorvatsku.

Ikony mají symbolizovat také naději míru pro všechny národy. Mají zůstat na palubě MIRU do ledna 1996.

PAPEŽOVA CESTA DO AFRIKY

Jan Pavel II. navštíví ve dnech 14. - 20. září několik afrických států a vyhlásí přitom mezi jiným výsledky bis-

kupské synody na jaře 1994. Podle právě uveřejněného programu se papež zúčastní zasedání 3 synod a bude předsedat několika bohoslužbám. Navštíví Kamerun, Jižní Afriku a Keňu. Veřejnost se zvláště zajímá o několikrát z politických důvodů odloženou papežovu návštěvu v Jižní Africe.

Papežovo letadlo přistane v sobotu 16. září v 16 hodin místního času na mezinárodním letišti v Johannesburgu. Po slavnostním uvítání papež vykoná zdvořilostní návštěvu u prezidenta Nelsona Mandely v jeho úředním sídle v Pretorii. V sobotu 17. září bude sloužit mši svatou v hypodromu Gosfortova parku v Johannesburgu, které se zúčastní statisíce katolíků z Jižní Afriky a z okolních zemí. Odpoledne bude v katolické katedrále za přítomnosti papeže zakončeno zasedání synody.

V pondělí bude papež pokračovat v cestě do Keni, kde se po bohoslužbě bude konat rovněž zasedání synody. Z Nairobi se vrátí Jan Pavel II. ve středu 20. září zpět do Říma.

Na začátku cesty do Afriky v pátek 15. září se v katedrále Yaounde (Kamerun) papež také zúčastní zasedání synody.

ABBÉ PIERRE V BOSNĚ

Francouzský „kněz chudých“ Abbé Pierre (82 let) přijel do Sarajeva. Chce tím dát najevo svůj hněv nad neschopností mezinárodního společenství vůči historickému skandálu války v Bosně-Hercegovině a zbabělosti OSN, uvádí v Paříži uveřejněné prohlášení.

Abbé Pierre je zakladatel „Emauzského společenství“, které poskytuje lidem v nouzi přístřeší. Pracuje nyní ve více než 30 zemích světa a je financováno ze sběru surovin.

ANGLICKÁ KRÁLOVNA DO KATOLICKÉHO CHRÁMU

Poprvé po 300 letech se britský monarcha zúčastní bohoslužeb v katolickém chrámu. Královna Alžběta II. a vévoda z Edinburghu se chtějí 30. listopadu zúčastnit ekumenické bohoslužby v katolické vestminsterské katedrále v Londýně u příležitosti 100. výročí posvěcení chrámu.

BRNĚNSKÝ BISKUP V USA

V pondělí 21. srpna v dopoledních hodinách odcestoval brněnský biskup Vojtěch Cikrle s pracovníkem humanitární služby na několikadenní pracovní návštěvu Spojených států amerických.

V rámci cesty navštíví vojenské základny americké armády v Atlantě, ve státě Georgia, kde se seznámí s praktickým výkonem duchovní služby u těchto jednotek. Po té bude přijat ve Washingtonu v Pentagonu americkými biskupy, pověřenými výkonem pastorační práce v armádě, kteří ho budou informovat o organizaci a duchovních

LORETO

„Denver je daleko, Manila je daleko, ale Loreto není daleko!“

Těmito slovy pozval na Svatém Kopečku Papež Jan Pavel II. mladé lidi Čech a Moravy na Evropské setkání mládeže do italského Loreta. Toto setkání se koná ve dnech 6. - 10. 9. 1995 jako součást oslav sedmistého výročí založení poutní tradice na tomto místě. Svatý otec si přeje, aby Evropa měla kromě centra politického (Strassbourg) a ekonomického (Brusel) též centrum duchovní. A tím by se mělo stát právě Loreto.

Papež zve mladé lidi z celé Evropy na místo, kde po staletí nescetné množství poutníků rozjímal o tajemství Vtělení. Na tomto místě, kterým během dějin prošlo také mnoho světců a světic, bude s mládeží rozjímat o osobním povolání každého člověka a jistě také o tom, jak vnášet evangelium do současné Evropy.

Na pozvání Sv. otce dosud odpovédělo z České republiky téměř 1600 mladých lidí, kteří se na tuto pouť chystají spolu s pražským arcibiskupem, kardinálem Miloslavem Vlkem, arcibiskupem olomouckým Janem Graubnerem, hradeckým biskupem mons. Karlem Otčenáškem a světícím biskupem hradeckým mons. Josefem Kajnekem. Také ostatní naši biskupové provázejí tuto pouť mladých modlitbou a požehnáním a většinou to budou oni, kteří je v jednotlivých diecézích budou po mši svaté posílat na cestu.

Po zkušenostech ze světového setkání mládeže v Cenzochové v roce 1991 se ukazuje, že – má-li takovéto velké setkání přinést užitek – není možné vše ponechat náhodě. I když mladí lidé mohou

samozřejmě putovat individuálně, přece se jeví jako velmi dobré, když mohou najít i na tomto velkém setkání svůj národní „domov“. Proto už od března pracují na přípravě tohoto setkání skupiny lidí sdružených v Sekci pro mládež při ČBK. Vytvořilo se několik pracovních skupin a každá z nich dostala zodpovědnost za některou oblast – zdravotníci, ubytovatelé, překladatelé, tisk a další. Již dvakrát navštívili zástupci tohoto přípravného týmu Itálii, aby se seznámili se situací přímo na místě. Italští přátelé z hostitelské diecéze Fabriano v čele s místním biskupem mons. Luigi Scuppou naše organizátory mile přijali a snažili se jim všemožně vyjít vstříc.

Program našeho pobytu v Itálii se bude skládat ze dvou částí: příprava – od 6. do 8. září (v diecézi Fabriano) – zde se budou chvíle společně prožívané s dalšími národy, svědectví některé osobnosti evropského formátu atd., střídání s chvílemi prožívanými v české skupině společně s našimi biskupy.

Vlastní setkání s papežem v Loretu se uskuteční ve dnech 9. a 10. září.

I přesto, že se snažíme neponechat nic náhodě, jistě se mohou vyskytnout těžkosti. Na druhé straně jsme již vícekrát zakusili, že přijatý kříž a utrpení přináší hojně duchovní plody. S tímto postojem chceme přistupovat i k setkání v Loretu. Prosíme Pána, aby On sám konal v mnoha duších své velké a podivuhodné dílo.

V tomto duchu i vás prosíme o modlitbu.

P. Miroslav Šimáček

aktivitách v americké armádě.

MISIONÁŘKY LÁSKY V NEPALU

První klášter „misionářek lásky“ Matky Terezy z Kalkaty byl otevřen v Kathmandu v Nepálu. V klášteře žije 17 bezprizorních a sestry pečují rovněž o 50 starých lidí ze státního domova důchodců.

PAPEŽ DO USA

68. papežova zahraniční cesta vede Jana Pavla II. od 4. do 9. října do USA. Vrcholem cesty bude papežův projev v sídle OSN v New Yorku u příležitosti 50. výročí založení OSN. Pak navštíví diecéze Newark (spolkový stát New Jersey), Brooklyn (město New York), Yonkers (stát New York) a Baltimore (stát New Maryland).

DIALOG NEMÁ BUDOUCNOST

Oxford 21. 8.: Ekumenický dialog mezi římskokatolickou církví a anglikánskou církví „nemá budoucnost“. Toho názoru je bývalý anglikánský biskup Graham Leonard, který přestoupil na katolickou víru. Agentuře KNA v Oxfordu řekl dále, že rozhodnutí o svěcení žen v anglikánské církvi znamenalo definitivní zlom. Přes všechna varování papeže a ekumenického patriarchy schválil generální synod ordinaci žen a tím se vyloučil z tradice. Také pokračování práce v anglikánsko-katolické komisi pro dialog nemá podle Leonarda „žádný smysl“. Představa, že by se mohlo dospět k nějakému způsobu společenství, je odsouzena ke ztroskotání.

TISKOVÉ STŘEDISKO ČBK - P. MILOSLAV FIALA, D. KALCOVSKÁ, J. SKALICKÁ

SEMINÁŘ PPR

Za deštivého počasí, v překrásném prostředí školicího střediska u Starnberského jezera nedaleko Mnichova proběhly začátkem června dvě velice zajímavé akce pro všechny, kteří se zajímají o **přirozené plánování rodičovství (PPR)**. Pořadatelem byla německá Pracovní skupina PPR (Arbeitsgruppe NFP) ve spolupráci s I. ženskou klinikou university Mnichov, bavorskou lékařskou komorou a řádem Maltézských rytířů.

Na pozvání pořadatelů se zde pod názvem **PPR v Evropě** sešli zástupci z Belgie, České republiky, Estonska, Litvy, Lotyšska, Maďarska, Polska, Rakouska, Rumunska, a Ukrajiny. Jednácím jazykem byla němčina a angličtina (všechny referáty odezněly v obou těchto jazycích), přesto v kuolárech zazněla často i ruština. Referovalo se o tom, jak se v jednotlivých zemích v oblasti PPR pracuje, jak jsou tyto snahy přijímány veřejností, státními, církevními i odbornými institucemi.

Situace v používání metod přirozené regulace početí je v různých zemích různá. V Belgii se podařilo vydat zdařilý překlad vynikající publikace „Přirozeně a spolehlivě“ („Natürlich und sicher“), „Pracovní sešit“ se souborem cvičných záznamových tabulek, kurzy pro instruktory jsou pořádány ve spolupráci s německou Pracovní skupinou.

Na zástupkyni z Estonska čeká doma hodně práce, protože nejen s přirozenými metodami regulace početí Estonci seznámení nejsou. I ona sama získává teprve první informace o symptotermální metodě přirozeného plánování rodičovství, zatím měla k dispozici podklady k Billingsově metodě. Všechny nás ale okouzila svým nadšením pro danou věc.

Poněkud lepší je situace v Lotyšsku, kde se propagace a užívání symptotermální metody slibně rozbíhá.

Ve třetí z pobaltských republik, v Litvě, jsou organizovány kurzy PPR pro lékaře, sestry i nezdavatelníky od r. 1991. Jednalo se o metodu tzv. „birminghamskou“, kterou v pobaltí vyučuje dr. Anna Lichtarowicz. Litevští zástupci svou činnost prezentovali velmi pěkně statisticky zpracovanou zprávou o činnosti instruktorů a doplnili ji zhodnocením spolehli-

vosti symptotermální metody v 1745 cyklech, kdy zaznamenali 4 neplánovaná otěhotnění, vše při použití tzv. MIX metody.

V Německu - v bývalé NDR - se asimilací s NSR hodně ujasnilo, a snad i usnadnilo i v oblasti propagace PPR. V současné době v Německu asi 22% manželských párů používá symptotermální metodu PPR, případně tzv. MIX metodu.

Na rozšíření symptotermální metody má nemalý vliv dobrá organizace práce v jednotlivých skupinách s lékaři, psychology, sexuology, pedagogy, propracovaná metodika vedení odborných seminářů, instruktorských a uživatelských kurzů i vedení rozhovorů s ženou či ještě lépe manželi, kteří mají o symptotermální metodu přirozeného plánování rodičovství zájem. Oporou instruktorům je časopis Info NFP, který informuje instruktory o problémech, se kterými se mohou setkat i s nabídkou jejich řešení, s vědeckými pracemi z oblasti výzkumu přirozeného plánování rodičovství, jsou zde nabízeny různé školicí akce.

Obdobná situace je i v Rakousku, kde Institut pro manželství a rodinu ve Vídni kooperuje práci poraden pro celé zemi, organizuje školení pro lékaře a laiky, stará se o další vzdělávání instruktorů. Navíc se daří spolupráce s ministerstvem pro rodinu.

V Polsku je přirozené plánování rodičovství propagováno tzv. rodinnými poradci ve farnostech. Jedná se především o metodu Billingsovu a o birminghamskou metodu. Stejně jako Litevci, i Poláci se s německou metodou a jejich materiály teprve seznamují.

V Polsku byl vloni v září uspořádán světový kongres Mezinárodní federace na podporu rodinného života, v Krakově vydávají časopis „Přirozené plánování rodiny“ s celostátní působností.

V Rumunsku se stalo plánování rodičovství téměř politickým úkolem. Jsou zřizovány Institutey plánování rodičovství, kde pracují lékaři se specializací plánování rodičovství. Pořádají přednášky v továrnách a ve školách, mají svůj vysílací čas v rozhlase a televizi. Navzdory propagandě umělé antikoncepce se daří zaměstnat i lékaře, kteří se orientují v problematice PPR (i když ne gynekology, ale pouze jako všeobecné lékaře), podařilo se za spoluúčasti italské

charity a rumunské biskupské konference vydat překlad „Natürlich und sicher“. Ve spolupráci s centry pro rodinu se daří postupně šířit symptotermální metodu přirozeného plánování rodičovství po celé zemi.

Ukrajinu reprezentovali tři zástupci lékařské fakulty university ve Lvově. Informovanost Ukrajinců o metodách regulace početí je minimální, snad trochu lepší je v kyjevské oblasti. Přesto se chystají vydat překlad „Natürlich und sicher“ a v létě uspořádat první kurz pro instruktory PPR ve spolupráci s Arbeitsgruppe NFP a belgickými instruktory.

V Maďarsku se první skupiny poradců PPR začaly formovat kolem roku 1985, od roku 1990 spolupracují s Arbeitsgruppe NFP. Organizují kurzy a konference pro lékaře. Významnou akcí byl loňský seminář pro 300 lékařů, na kterém přednášeli přední odborníci spolupracující v oblasti přirozeného plánování rodičovství v Německu - dr. Sottongová, dr. Baur i prof. Fruendl. Rovněž v Maďarsku se podařilo vydat přeložené „Natürlich und sicher“ včetně „Pracovního sešitu“ a materiály vypracované pro přípravu instruktorů PPR.

Českou republiku reprezentovalo 5 zástupců Pracovní skupiny PPR pod vedením MUDr. Ludmily Lázničkové. Toto poměrně krátkou dobu pracující občanské sdružení, registrované ministerstvem vnitra teprve v březnu 1994, má v současné době již 34 členů. Svou práci na mnichovském setkání lékaři z Brna prezentovali ukázkou výukových pomůcek - sérií diapozitivů k vývoji dítěte před narozením, sérií fotografií a diapozitivů k symptotermální metodě, které lze využít pro práci v poradně a při přednáškách, Právítka menstruačního cyklu, které používají nejen při práci v poradně PPR, ale i při přednáškách a besedách pro mládež, záznamovou tabulku cyklu s promyšlenými úpravami, informativní letáčky.

V rámci dalších jednání byly odsouhlaseny již přeložené materiály používané pro instruktorské kurzy pořádané tímto sdružením a publikace MUDr. Lázničkové „Nebojte se přirozeného plánování rodičovství“. Dosavadní dosažené výsledky práce členů Pracovní skupiny PPR jsou pro německé

odborníky příslibem a zárukou kvality. Současně byl dohodnut další postup při vydávání dalších materiálů.

Pro nás účastníky z České republiky bylo celé toto setkání obrovskou motivací do další práce, povzbuzením, že námaha, kterou vynakládáme ve svém volném čase, nese ocenění i na mezinárodním poli, pocit sounáležitosti a nezištné pomoci převážně z Arbeitsgruppe NFP i Institutu pro manželství a rodinu z Vídně.

Další akcí, která plynule navazovala, byl **3. mnichovský seminář PPR**. Kromě většiny účastníků prvního setkání se jej zúčastnilo dalších asi 60, především německých lékařů, převážně gynekologů, ale přijela např. i lékařka ze Slovinska, která se spolupodílela na přípravě překladu „Natürlich und sicher“ do slovinštiny. Vyslechli jsme si přednášky vedoucího lékaře mnichovské ženské kliniky dr. Baura, prof. dr. Fruendla a dr. Knotha z ženské kliniky z Düsseldorfu, dr. Sottongové a dr. Raith - Pauly a pedagožky Feuerlein - Wiesner z Arbeitsgruppe NFP z Kolína, ve kterých postupně seznamovali s různými studii ověření metody laboratorními zkouškami i statistickými metodami zhodnocení spolehlivosti i akceptability metody, psychologickými studii mezi uživateli symptotermální metody PPR i s problematikou vlastní výuky metody.

Na základě faktů získaných vyhodnocením desetitisíců cyklů víme, že takto vypracovanou symptotermální metodou se dá zcela spolehlivě vymezit hranice plodného období i při zachování dostatečné akceptability a při tom pochopení pravidel nemusí být nijak náročné. **Mohli jsme si opět uvědomit, jak je lidské tělo dokonale stvořeno a že je hříchem mu ubližovat takovými zásahy, jakým může být hormonální antikoncepce nebo dokonce sterilizace.**

MUDr. Pavla Benešová

**EXERCICIE PRO ROZPOZNÁNÍ
DUCHOVNÍHO POVOLÁNÍ PRO
MLADÉ MUŽE**

21. 9. – 24. 9. 1995

MILES JESU: Kamenná 59, Brno
639 00,
tel.:(05)4321 5265

Pracovní skupina PPR, Polní 3, 639 00 Brno
člen International Federation for Family Life Promotion

Pořádá po dobrých zkušenostech
z minulého školního roku
v Brně v prostorách dětské polikliniky,
Žerotínovo nám. 4/6 („Bílý dům“)

KURZ PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ A VÝCHOVY K RODIČOVSTVÍ II

Kurz probíhá o víkendech, vždy v pátek odpoledne od 17 - 19 hod.
a v sobotu 9 - 17 hod.

Kurz je rozdělen do dvou částí:

ZÁKLADNÍ ČÁST

3 víkendy: 10.-11.11.1995, 24.-25.11.1995, 19.-20.1.1996

S možností získání základních vědomostí k problematice přirozeného plánování rodičovství s důrazem na symptotermální metodu vypracovanou německou Pracovní skupinou PPR. Po absolvování této základní části nabízíme 20.1.1996 možnost složení teoretické zkoušky a získání osvědčení o prokázaných znalostech.

INSTRUKTORSKÁ ČÁST

3 víkendy: 23.-24.2.1996, 22.-23.3.1996, 20.-21.9.1996

Pro absolventy základní části kurzu po získání osvědčení o prokázaných znalostech, s rozšířením základních znalostí přirozeného plánování rodičovství, s nabídkou osvědčeného způsobu poradenské a přednáškové činnosti v oblasti přirozeného plánování rodičovství i s nabídkou programu sexuální výchovy pro mládež. Po složení teoretické a praktické zkoušky získají absolventi osvědčení instruktora přirozeného plánování rodičovství.

*Kurz probíhá ve spolupráci s německou Pracovní skupinou přirozeného plánování rodičovství, s využitím materiálů vypracovaných kolektivem psychologů, pedagogů a lékařů - gynekologů. Vedoucí kurzu je MUDr. Ludmila Lázníčková, autorka publikace *Nebojte se přirozeného plánování rodičovství*.*

Kurz je podpořen Českou biskupskou konferencí a Mendlovou zdravotní pojišťovnou. Předběžné přihlášky zasílejte co nejdříve na přiloženém formuláři nebo na korespondenčním lístku na adresu Pracovní skupina PPR, Polní 3, 639 00 Brno. Na jejím základě Vám zašleme závaznou přihlášku.

Nabízíme možnost zajištění ubytování v rodinách i sobotních obědů v místě konání kurzu.

KURZ PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ A VÝCHOVY K RODIČOVSTVÍ II

Přihlašuji se do kurzu PPR a výchovy k rodičovství II.

Jméno a příjmení

Adresa (včetně PSČ)

Telefon

Datum Podpis

Zašlete na adresu Pracovní skupina PPR, Polní 3, 639 00 Brno

Centrum pro rodinný život v Olomouci Vás zve na víkend pro starší ženy (nad 40 let),

který se uskuteční ve dnech **22.-24.9. 1995**
v klášteře sester sv. Kříže v Kroměříži. Zahájení pátek 22.9.
mší svatou v 18.00 hod. Ukončení v neděli 24.9. odpoledne.
Cílem setkání je jako obvykle „obnovit se v Kristu“.

Poplatek za pobyt činí 200,- Kč.
Účastnicím zašleme podrobné informace.
Přihlášky posílejte do 15.9. na adresu:
Centrum pro rodinný život
Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc
tel 068/5500250, fax 27697

♦ ♦ ♦

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
